



COLLECTION
G. HAUF

LES ROUMAINS SOUS LE PROTECTORAT RUSSE

D'APRES UNE GRAVURE ANCIENNE
DE FAFFET

vd

v

REPRIMAREA REVOLTELOR ȚĂRĂNEȘTI

Țăranii sunt primele victime și primii martori ai acuzării.

Așezată în calea răutăților, la una din marile intersecții ale Europei, țara noastră a suportat de manieră permanentă invaziile devastatoare ale hoardelor venite din toate direcțiile, căutând să se căpătuiască prin jaf și crime.

De-a lungul secolelor, greul apărării moștenirii, bază a existenței lor și a urmașilor, l-a avut țărănimea, această adevărată "Talpă a Țării", sortită mereu sacrificiilor.

Ei, care dădea producția și pentru îndestularea domnilor, nu-i rămăsese decât ochii și obrazul brăzdat de lacrimi iar pe buză întrebarea șoptită: Până când?

Reforma agrară a lui Alexandru Ioan Cuza din 1864, rupsese lanțul ce ștrangula țărănimea și crease premisele începerii luptei pentru desăvârșirea unei dreptăți sociale ce mergea mână-n mână cu instaurarea dreptății naționale pe teritoriul locuit de neamul de plugari din jurul cetății carpatine.

Și la această împlinire au fost chemați toți. Ei să-și verse sângele și din rodul pământului să se nască oameni adevărați. Dar drumul înprospătării era destul de anevoios.

În timp ce această țărănime plecată de acasă, de la plug, să scape sărmana țară de turci și de jug, familiile celor rămași acasă sufereau din greu din partea proprietarilor de pământ, fapt ce a făcut pe generalul Cernat, în timpul războiului de independență de la '77 să scrie ministrului de război:

"Se primesc adesea reclamațiuni cum că arendașii sau proprietarii moșiilor execută pe femeile rezerviștilor a lucra la munca câmpului în locul soților lor care sunt chemați sub arme. Această procedură într-un timp când fiecare cetățean trebuie a contribui pentru îmbunătățirea soartei familiilor soldaților chemați la apărarea țării, supun la cunoștința d-voastră, rugându-vă să binevoiți a lua măsurile ce le veți crede mai nimerite nu numai ca familiile soldaților să fie cât se poate de menajate dar și câmpul lor să fie lucrat."

După ce înscrisese pagini de glorie la Plevna și câștigase independența, Mihai Eminescu scrie cu durere:

"Populația rurală în marea ei majoritate, mai ales cea mai depărtată de târguri, n-are drept hrană zilnică decât mămăligă cu oțet și cu zarzavaturi... Țăranul în genere este foarte sărac pentru că produce pentru sine foarte puțin și astfel se hrănește rău, mai mult din cauza lipsei; așa fiind, populația de la țară descrește mereu. În starea aceasta economică, țăranul este dat pe mâna unei administrații stupide, corupte și brutale care, în loc să-i îngrijească de interese să-l ajute a-și îmbunătăți soarta și să-l ocrotească, îl prigonește, îl jefuiește și-l maltratează."

În aceste condiții, dându-și seama că pentru dreptatea satelor trebuie să lupți ca și pe front, mai ales că ești o forță înlănțuită de o minoritate înverșunată și represivă, dascălii satelor au aprins flacăra speranței în sufletele celor obidiți. Astfel prin echipe culturale-sătești, apoi prin organizarea primelor "Asociații țărănești" pentru cumpărarea moșiilor puse în vânzare, țăranul român a fost condus spre titlul de proprietate al pământului răscumpărat prin istovitoare trudă și sânge.

Întreaga operă socială care se plămădește, este o adevărată revoluție, dar o revoluție pașnică. Încurajată, stimulată, animată și sprijinită teoretic și practic de Marele Spiru Haret, un adevărat părinte al țărânimii. Lupta pentru pământ a fost grea, și cu toată greutatea și piedicile puse a reușit țăranul învățător Constantin Dobrescu Argeș să fie ales la Colegiul III cu o mare majoritate tulburând atmosfera socială, chiar să incomodeze spiritul retrograd al latifundiarilor și arendașilor care puseseră stăpânire pe Camera deputaților, împotrivindu-se atât proprietății oligarhice, cât și a celor ce vânturau ideia acaparării avuțiilor de către Stat. Ceea ce însemna tirania cea mai odioasă, fie exercitată de o minoritate de latifundiar, fie o alta de nechemați cocoțați la conducere, și combătând legiferarea constrângerii forțate a țăranilor în executarea învoielilor agricole. Const. Dobrescu-Argeș și-a atras dușmănia de moarte din partea guvernului.

La remarcă lui Const. Dobrescu-Argeș că folosirea forței împotriva celor ce au făcut cu sudoarea muncii lor să îngrașe și să rodească pământurile stăpânilor, va duce la lăsarea în paragină a terenurilor, un deputat al stăpânirii a spus că "dacă țăranii refuză să muncească, ei merita să piară."

Atunci vocea învățătorului țăran a răsunat ca un avertisment dat celor vinovați de starea de mizerie a țărânimii ce devenise din ce în ce mai greu de suportat:

"Numai gândind nimicirea stării țărănești, se săvârșește în fața lui Dumnezeu, a oamenilor și a istoriei, cea mai cumplită crimă de trădare națională; pentru încercarea de înfăptuire a unui atare gând, nu se găsesc în vorbirea noastră cuvinte potrivite, de înfierare, fiindcă nimeni, până astăzi nu și-a închipuit că ar fi cu puțință o faptă atât de monstruoasă."

Dar țărănimea se trezise la viață, începuse să vadă că are un rol principal în viața statului și că fără aportul ei nu poate exista bunăstarea stăpânilor.

GLASUL PĂMÂNTULUI CERE SOLIDARITATE

"Talpa Țării" călcată în picioare începe să se miște și de data aceasta să calce ea conacele în 1907.

Situația devenise disperată și vecinii se temeau să nu se întindă și la ei. Germania și Austria au oferit trupe pentru a face "ordine". Regele Carol amenința cu abdicarea în cazul în care trupele austriece ar fi călcat teritoriul românesc.

Spiru Haret apreciașe cu puțin înainte de răscoala țăranilor că lăcomia arendașilor era principala cauză care menținea sărăcia țăranilor și precizase:

"Clasa agricultorilor, care dă impozitul de sânge și o așa de mare parte din cel de bani, este ruinată și redusă la neputința de a mai trăi, prin învoielile cămătărești care o robesc pe viață față de proprietarii pământului... o întreagă clasă a societății este în pericol de a pieri, pentru că nu este în stare să se apere de exploatarea câtorva... Este neîndoios că țăranii, pentru care pământul e o chestie de viață și de moarte, vor ști să-l apere cu cea mai din urmă energie, așa cum noi nu-l știm și nu putem să-l apărăm. Este dar o chestie națională și de prim ordin."

Învinuit de instigator, de către P.P. Carp în Parlament, Spiru Haret i-a răspuns printr-o scrisoare pe 1 Martie 1912:

"Vă declar că am instigat și înainte de 1907 și după 1907, că instig și astăzi atât pe cât pot și voi instiga atât cât voi mai avea zile. Am instigat și voi instiga pentru scoaterea țăranimii din întuneric, neștiință și sărăcie, pentru scoaterea ei de sub robia străinilor și a cămătarilor, a aceluia a căror parte o luați d-voastră prin încurajarea trusturilor, prin persecutarea băncilor populare și a chestiilor sătești. Instig pentru ca masa celor dezmoșteniți de soartă, de intriga timpurilor și de oligarhia fără suflet să se ridice și ei în rândul oamenilor."

La început de secol, pe plaiurile muscelene a apărut figura luminoasă a lui Ion Mihalache care își asumă rolul de apostol al satelor. Dându-și seama că o primenire nu poate veni decât de jos în sus și cu oameni care să nu fie chinuți de foame, a urmărit să facă din școală un centru spiritual-educativ, în mijlocul bordeielor, unde se plămădea conștiința demnității de om.

Conștiința că ei, țăranii, reprezintă o forță principală, a fost canalizată de învățătorii și preoții satelor, adevărații fii ai frământatei glee strămoșești, care au încercat organizarea lor într-un partid, organizarea fiind singurul mijloc de a crea o voință colectivă, a nevoii crescânde de acțiune politică în apărarea intereselor în fața problemei existenței lor ca ființe umane creatoare de valori permanente sau a rămânerii în continuare ca roboți ai clasei conducătoare.

Dacă până acum țăranii erau folosiți ca o masă de manevră în obținerea voturilor împotriva lor, de acum înainte devin proprietari de drepturi pe care caută să și le valorifice prin reprezentanții lor autentici. Începe lupta organizată între proprietarii de drept și cei nefirești care-i biciuieseră și-i exploataseră prin fel de fel de intermediari și cămătari. DIN

DIN NOU ȚĂRANUL ESTE CHEMAT SĂ-ȘI VERSE SÂNGELE

În fața Europei angajate în lupta ce va duce la destrămarea imperiilor absolutiste, problema țărănească din România se amână. Și de această dată când existența statului a fost amenințată, țăranul român și-a pus în joc viața pentru ca să-și salveze pământul fiind convins că mâine va fi al lui.

Prin aceasta dovedea maturitatea judecății lui și puterea de a răbda.

Împreună cu acești țăranii, Ion Mihalache devenit "domnul locotenent" a mers în mijlocul lor, luptând împreună și pornind pe drumul bejeniei. Îndurând greutățile retragerii și refugiului, căutând să vină în ajutorul celor bolnavi de holeră sau tifos, căutând să-i îmbărbăteze și să-i facă să creadă în ziua de mâine, care trebuia să aducă pentru clasa oropsită mai multă dreptate și omenie.

Acolo, în Moldova neîncăpătoare pentru neamul românesc, în acel an crucial 1917 a văzut pe Regele Țării apropiindu-se de țară, dându-și seama că e singura speranță ce poate scoate pe dușman din țară și de sub nucul de la Răcăciuni adresându-se cămășilor albe, în ziua de Miercuri 22 Martie, a spus:

"Vouă, fiilor de țăranii care ați apărut cu brațul vostru pământul unde v-ați născut, unde ați crescut, Vă spun Eu, Regele Vostru, că pe lângă răsplata cea mare a izbândeii, ați câștigat totdeauna dreptul de a stăpâni într-o măsură mai largă pământul pe care v-ați luptat. Eu, Regele Vostru voi fi întâiul de a da Pildă. Vi se va da și o largă participare la treburile statului..."

Deoarece această promisiune regală a produs un adevărat cutremur în rândurile oamenilor politici care căutau să zădărnicească împlinirea unor drepturi mai vechi decât stăpânirea lor peste moșiile ce

nu le aparțineau de drept, a făcut, pe Rege ca să dea un "ORDIN DE ZI", în ziua praznicului Sfântului Gheorghe 1917 prin care să precizeze:

"...Eu, ca unul care mă gălesc în Scaunul de Domnie al lui Ștefan cel Mare voi fi cel dintâi care să fac rugăciuni pentru izbăvirea Țării. În același timp urmărind pilda lui Ștefan Vodă cel blând și milostiv, întăresc încă odată făgăduiala Mea ca Rege că, precum după biruințele Lui se întindea praznic pentru viteji și ei erau ridicați la rândul fruntașilor, astfel, după izbânda pe care o așteptăm, se va realiza pentru voi legiuirea stăpânire asupra ogoarelor câștigate cu sângele vostru și prin vot obștesc veți lua o parte activă la alcătuirea României Noi și mai mari pe care o vom înfăptui împreună."

Și cele două reforme au fost aprobate: Reforma agrară și Votul universal.

Cu toate sacrificiile extraordinare ale armatei române, trădarea Rusiei pe front ne-a adus prejudicii extraordinare. În aceea situație dramatică Regele și-a definit poziția de neuitat:

"Hotărârea mea în această privință este irevocabilă. Cât timp va rămâne liber un petec de pământ al teritoriului național, Eu Voi rămâne acolo, cât timp va rămâne un soldat și un drapel român, Eu voi rămâne alături de ei, oricare ar trebui să-mi fie soarta..."

Armata română a renăscut ca pasărea phoenix atrăgând admirația străinilor.

Armata de țărani, încurajată de generalul Eremia Grigorescu cu "Pe aici nu se trece" a luptat vitejește, în cămașă și izmană, timp de peste două săptămâni în triumful morții, reușind să dea peste cap trupele germane.

IOBAGI IN PROPRIA LOR ȚARĂ

Țăranii din Transilvania trăiau sub nemiloasă asuprire, într-un conglomerat în plină efervescentă, din care 17 naționalități ce trimeteau până la poarta împăratului un singur cuvânt: LIBERTATE.

Acolo la Viena unde Horea și Memorandiștii nu avuseseră ecou, moții au făcut să răsună vocea și pasul cadentat în ritmul lui "DEȘTEAPTĂ-TE ROMĂNE" ce înlocuise valsul Dunării albastre. Prin solidaritatea lor au mers la Desfacerea totală unindu-se cu Țara, prin Adunarea de la Alba Iulia unde Iuliu Maniu a rostit cuvinte înălțătoare auzite în capitalele Europei:

"Dacă privim îndărăt la suferințele îndurate de neamul românesc, dacă ne amintim de sângele vărsat, nu știm cum să mulțumim lui Dumnezeu că ne este dat nouă, din generația de acum, să trăim aceste timpuri de înălțare... Toți cei de față suntem de obârșie țărănească. Tot ce avem înaintea noastră, în haine negre și cu frunți luminate a ieșit din popor. O preocupare constantă a politicii noastre a fost făurirea unei sorți mai bune a țaranului român care este pătura socială cea mai puternică a neamului. Reforma agrară este menită să potențeze producția și să niveleze păturile sociale. . . "

Cu aceste gânduri de dreptate, pline de adevăr, frații din Transilvania veneau însuflețiți în întâmpinarea Declarației regale de la Răcăciuni .

Românii uniți cu frații lor de peste Carpați se vedeau cu toții ajunși vecini cu o altă dezordine socială și mai retrogradă - cea comunistă — ieșită din anarhia instaurată la răsărit de Nistru.

Vecinătatea Rusiei bolșevizate și înecate în sânge a fost izvorul tuturor nenorocirilor pentru România și după aceea pentru restul omenirii unde au încercat să infiltreze marxismul, teorie despre care Lenin spunea că "nu avea decât o valoare pur fictivă, o valoare de instrument..."

Această perspectivă sumbră este relatată în discuția dintre Giovanni Papini (ziarist și scriitor) și I. V. Lenin care spunea:

"...Străinii și imbecilii cred ca aici s-a făcut ceva nou. Eroare de burghez orb! Bolșevicii n-au făcut decât să adopte regimul instaurat de țari, dezvoltându-l, singurul, singurul regim care convine poporului rus. Nu pot fi guvernate o sută de mii de brute fără bătă, fără spionaj, fără poliție secretă, fără teroare și spânzurători, consilii de război, munci forțate și torturi. Noi nu am făcut decât să schimbăm clasa care își întemeia hegemonia pe acest sistem; unde odinioară erau șaizeci de mii de nobili și poate patruzeci de mii de mari birocrați - cu totul o sută de mii de indivizi - astăzi suntem cam două milioane de proletari și de comuniști. Este un progres, un mare progres, dat fiind că privilegiții sunt acum de zece ori mai numeroși; dar rămân 98% de populație care n-a câștigat nimic din acest schimb. Fiți convinși ca ea n-a câștigat nimic și este tocmai ceea ce ne trebuie, ceea ce doresc eu, și ceea ce este absolut inevitabil ... Oamenii sunt niște sălbatici fricoși care trebuie dominați de un sălbatic fără scrupule așa cum sunt eu. Restul nu este decât trâncăneală, literatură, filozofie și alte muzici pentru uzul nerozilor. Ori, dat fiind că sălbaticii sunt asemeni criminalilor, idealul suprem al oricărui guvern trebuie ca țara să semene cu o ocnă. Vechea CATORGA țaristă este ultimul cuvânt al înțelepciunii politice. Dacă reflectați, veți vedea că viața de penitenciar este cea care convine cel mai bine clasei de mijloc. Nemaifiind liberi, ei sunt, finalmente, scutiți de riscurile și necazurile pe care le au oamenii responsabili și în imposibilitatea de a mai face rău. Abia intrat în închisoare, un om trebuie

să ducă, silit, o viață de nevinovat.

Încolo el nu are, nici griji, nici preocupări, de vreme ce există oameni să gândească și să poruncească în locul lui; lucrează cu trupul dar își odihnește mintea. Și știe că în fiecare zi, chiar dacă nu lucrează, chiar dacă e bolnav, va avea ce mânca și unde dormi fără griji pe care le are omul liber. Visul meu este de a transforma Rusia într-o imensă cetate de forță. Și să nu credeți că egoismul mă face să vorbesc: cu un asemenea sistem, cei mai robiți și cei mai sacrificați sunt tocmai paznicii și subalterni lor...

Si dacă el și cei 2% din zeloșii lui colaboratori au reușit să transforme Rusia într-un câmp de lagăre de muncă forțată, să urmărim ce a răspuns Lenin și la întrebarea ce ne preocupa: "Si țărani?"

"Îi detest pe țărani(răspunse Vladimir Ilici cu o strâmbătură de oroare), îl detest pe mujicul idealizat de acest Occidental ramolit care este Turgheniev și de acest faun convertit care este ipocritul de Tolstoi. Țărani reprezintă tot ceea ce detest; trecutul, credința, ereziile, mania religioasă, munca manuală. Îi suport și-i măgulesc, dar îi urăsc. Aș vrea să-i văd dispăruți pe toți, până la ultimul. Un electrician, pentru mine, face cât o sută de mii de țărani.

"Se va ajunge, sper, a se trăi prin mijlocirea alimentelor produse de mașini în câteva minute, în laboratoarele noastre de chimie și vom putea în sfârșit să masacrăm specia țărănească, devenită astfel inutilă. Ei se vor face lucrători sau vor crăpa. Traiul în natură este o rușine demnă de epoca preistorică.

"Să vă intre bine în cap, că bolșevismul reprezintă un triplu război: războiul barbarilor științifici împotriva intelectualilor putrezi, al Orientului împotriva Occidentului și al orașului împotriva satului. Ori, în aceste războaie nu alegem armele. Individul este ceva care trebuie suprimat, el este o invenție a trândavilor de Greci sau a găunoșilor de Nemți. Cel care rezistă va fi suprimat ca a tumoare malignă. Sângele este cel mai bun îngrășământ oferit de natură.

"Să nu credeți că sunt crud. Toate aceste împușcături și spânzurători care se fac din ordinul meu mă plictisesc. Urăsc victimele mai ales pentru că ele mă silesc să le omor. Dar nu pot să fac altfel. Visez să fiu directorul general al unui penitenciar model, al unei ocne pašnice și bine ținute. Dar, ca în toate închisorile se găsesc și nesupuși, neliniștiți, oameni care au stupida nostalgie a vechilor ideologii și mitologii omicide. Toți aceia vor fi suprimați. Nu pot să îngădui câtorva mii de bolnavi să compromită fericirea viitoare a multor milioane de oameni.."

RĂZBOIUL ORIENTULUI ÎMPOTRIVA OCCIDENTULUI

În acest război premeditat, care se poate traduce și ca al barbariei contra civilizației, România nu greșim să zicem că a fost prima victimă. Pe traseu, prin infiltrări au urmărit destabilizarea vecinilor cu elemente perverse și marginale. Socio-comuniștilor trimiși în țara noastră le-a cerut să popularizeze problema autodeterminării, accentuându-se chiar asupra dezmembrării unor provincii din statul întregit cu atâtea jertfe.

După ce V.I. Lenin în eseul intitulat "Imperialismul, stadiul cel mai înalt al capitalismului" socotea România, după Unirea din 1918, printre statele imperialiste din Europa, iar în Conferința Federației comuniste balcanice de la Berlin, din 1924, s-a pus direct în discuție dezmembrarea României.

În rezoluțiile celui de al V-lea Congres al Cominternului, partidul comunist român din exterior, în rezoluția "Despre chestiunile naționale în Europa centrală și în Balcani", acceptase menționarea următoarelor: "După Pacea de la Versailles au apărut(...) noi state mici imperialiste: Polonia, Cehoslovacia, Iugoslavia, România, întemeiate pe anexarea de teritorii considerabile populate cu alte naționalități și constituind focare de oprimare națională și reacțiune socială" cerându-se separarea popoarelor asuprite din aceste țări.

În paragraful II al acestei rezoluții, la Chestiunea Ucraineană, se precizau sarcini partidelor comuniste din Polonia, Cehoslovacia, România, de a sprijini constituirea unei republici sovietice muncitorești și țărănești, prin includerea în granițele noului stat a teritoriilor statelor menționate mai sus.

Chestiunea maghiară, din capitolul VIII al rezoluției preciza: "Congresul apreciază că este indispensabil să se întărească activitatea comunistă printre ungurii din regiunile anexate de România, Cehoslovacia și Iugoslavia. Partidele comuniste din aceste țări trebuie să revendice pentru ei dreptul de a dispune de ei înșiși, până la, și inclusiv, separarea lor de statele care le-au anexat..."

Si pentru că era vizat tot teritoriul României, prefigurând înțelegerea Stalin – Hitler (23 August 1939) și cotropirea teritoriilor românești din 1940, la capitolul IX al sus-zisei rezoluții, "Problema Transilvaniei și Dobrogei", se indica: "Congresul aprobă punerea de către Partidul comunist din România a lozincilor separării statale a Transilvaniei și Dobrogei din componența României, în regiuni independente . . .".

Acestea nu au rămas simple indicații ci s-au transformat în acțiuni concrete urmărindu-se provocarea de revolte, greve și chiar atentate, de către agenții comuniști infiltrați în România și care cu concursul agenților interni (puțini la număr) și plătiți de internaționala comunistă, urmăreau să servească scopurile expansioniste ale URSS-ului care de secole era preocupată, sub tot felul de pretexte mincinoase, să cucerească Peninsula Balcanică, pentru a-și croi drum la Marea Mediterană prin Bosfor și Dardanele.

Și pentru atingerea acestui scop și-au găsit iude nu numai printre mercenarii pregătiți în școlile teroriste și de dezinformare ale KGB-ului, dar și printre românii din România.

Politica internă a vecinului nostru a servit drept model nenorocirii noastre naționale timp de o jumătate de secol.

Rusia, țară eminentamente agricolă, în proporție de circa 85% formată din țărani, care era condusă de un regim autocrat, a fost antrenată în primul război mondial alături de Franța și Anglia, participând cu circa 10 milioane de soldați țărani.

Această armată după 3 ani de război a fost lăsată în voia sorții de o conducere ce-și pierduse rațiunea guvernării depinzând de furnizorii străini. În timp ce în țară situația era dezastruoasă din cauza lipsurilor generalizate împletite cu inflația, frontul cu răniții neîngrijiți și foamea ce-și arătase colții a fost lăsată la discreția unor ofițeri ce-i desconsiderau pe cei în subordine, folosind violențele duse la extrem, a permis instaurarea unei anarhii ce a dus la prăbușire. Scopul era pacea și întoarcerea acasă pentru a împărți pământul după gurile ce le aveau de hrănit.

Aceeași anarhie domnea și în capitala Rusiei unde în disputele ce aveau loc a apărut în 3 Aprilie 1917 o mână de oameni cinici, veniți într-un vagon blindat din occident, în frunte cu I.V. Lenin. Minciuna, teroarea, furtul libertăților și proprietăților au pus bazele imperiului răului, trecând peste milioane de cadavre în scopul de a stăpâni pe vecie imoralitatea și injustiția.

Războiul armat ce dusesse la desființarea statelor imperialiste și crearea statelor naționale, a avut drept consecință izbucnirea războiului civil în Rusia care va naște cea mai cruntă teroare dezlănțuită pe plan intern și apoi exportată în toate direcțiile, spre toate continentele.

Cei veniți în vagonul blindat declaraseră de la început că războiul civil nu cunoaște legi scrise, nu există tribunale pentru dușmani, cine scoate sabia va muri de sabie, instaurându-se o luptă pe viață și pe moarte în care dacă tu nu omori, vei fi omorât. Delațiunea, minciuna, furtul și crima le întâlneai la tot pasul.

După terminarea distrugerii adversarului trebuia să-ți inventezi alt adversar fiindcă lupta nu trebuie încetată, vigilența trebuie să fie permanentă și peste tot, din familie, dacă aceasta se va mai numi familie, până în vârful statului, zi și noapte, până-n vecii vecilor.

Ura unora împotriva altora trebuia cultivată și pe ea se baza stăpânirea mulțimii. Promisiunile se făceau dar nu se respectau, rămâneau vorbe în vânt. Primul adversar și cel mai temut era țărănimea, ca număr și ca forță ce asigura hrana conducătorilor care se înmulțeau permanent, până în cele mai îndepărtate unghere din țară. Țărănimea trebuia stăpânită.

Dacă la început li s-a spus "mâncati și beți că totul este al vostru", la scurt timp li s-a luat acest tot, care devenea bunul conducerii statului și-l dirija după cum voia el prin conducătorii pe care-i și-i pusese. Și cine va îndrăzni să critice sau să facă cea mai mică propagandă contra regimului sovietic va fi închis în lagăre de muncă și nu numai atât. Se striga că e timpul să se termine cu slăbiciunile și sentimentalismul.

Așa a luat naștere teroarea roșie născută din ura conducătorilor bolșevici contra opozanților, care trebuiau exterminați. Sfera noțiunii de opozant era foarte largă și în ea putea intra oricine.

Lichidarea a început pe 13 August 1918 la Petrograd cu executarea a 1300 dușmani. Într-o noapte s-au săpat 3 gropi mari și câte 400 la marginea fiecăreia și-n gropi a fost executat, unul după altul.

Represiunea a început în mijlocul clasei muncitoare în numele căreia bolșevicii au luat puterea și care muncitori nemulțumiți s-au revoltat trecând la grevă. Venind Lenin și Zenoviev să-i liniștească au fost oprîți cu lozincile: "Jos comuniștii, jos evreii, jos comisarii".

La uzinele Putilov au intervenit detașamentele Ceka pe care le-au luat cu asalt, arestând 900 de muncitori și executând 200 dintre ei.

Pe 9 August 1918 Lenin a ordonat închiderea în lagăre de muncă forțată a chiaburilor, preoților, membrilor armatei albe, membrilor partidelor de opoziție, a reprezentanților presei, a celor ce erau denunțați ca periculoși regimului. După sfârșitul anului 1920 când s-a terminat războiul civil cu

armata albă, s-a trecut din anul următor cu războiul contra țărănimii, dar în același timp nu erau neglijate nici celelalte categorii, nici chiar muncitorii.

Între 1921-1923 a avut loc prima fază a "războiului" contra țărănimii:

- rechizițiile și cotele la mai toate cerealele și produsele animaliere.
- dezertorii care mișunau prin sate și păduri, care se cifrau la 300.000 erau împușcați unde îi prindeau, iar familiile luate ca ostateci.
- s-a ridicat totul de la țărani lăsându-li-se câte 16 kg grâu și 24 kg cartofi de persoană, pe an, nici a 10-a parte din minimum de existență.
- s-au produs răscoale țărănești. S-a tras în plin făcându-se zeci de mii de victime și deportări.
- au fost arse sate

După 1923 până în 1927 s-a făcut o pauză în lupta împotriva țărănimii, timp în care au avut libertatea de a se folosi de munca lor și chiar să-și valorifice produsele excedentare pe piață. Toleranța funcționării mecanismului de piață făcea să se simtă o ameliorare.

În această perioadă de relaxare s-a observat o generalizare a alcoolismului care a cuprins și aparatul judiciar și administrativ.

Paralel s-a generalizat și corupția care a cuprins păturile conducătoare.

În această "recreație" au fost lupte interne de partid fiind excluși dintre conducători Trotski și Zinoviev cu adepții lor.

După această "curățire" din partid, staliștii au hotărât în 1928 să rupă armistițiul cu societatea și să reînceapă răfuiala cu țărănimea socotită înamicul principal din cauza căderii catastrofale a colectării produselor agricole în ciuda unei recolte bune.

PRIMUL PLAN CINCINAL ȘI COLECTIVIZAREA

Începutul noului val de represiune s-a născut pe 14 Ianuarie 1928. Biroul politic al partidului printr-o circulară cerea autorităților locale să oprească specula țăranilor și vânzarea pe piață a produselor ce au dezorganizat politica prețurilor.

Detășamente militare au plecat pe teren pentru înlocuirea administrațiilor locale care manifestaseră delăsare în strângerea cotelor și împreună cu țăranii săraci să percheziționeze și să ridice alimentele, promițându-se un sfert din ce se va găsi celor ce denunțau.

Stalin calificase atitudinea țăranilor drept "grevă" și le-a declarat război necruțător urmărind controlul întregii agriculturi și a producătorilor. La sate au început încăierările care vor degenera în curând în revolte.

Deportările, de asemenea, au început și țăranii dispăreau în necunoscut dacă nu cumva erau executați pe drum. În cursul anului 1928 au fost condamnați un număr de 909.000 țărani sub diferite pretexte, de la sabotori până la adversari ai regimului.

În cadrul primului plan cincinal s'a programat colonizarea a 350.000 Kmp din taigaua rusească siberiană prin deschiburirea și deportarea țăranilor ce se opuneau măsurilor regimului, la care se adăugau vârstnicii.

Colectivizarea s-a anunțat în luna iunie 1929 având ca obiectiv trecerea a 13.000.000 de gospodării la acest sistem. Satele au fost invadate de activiști de partid, studenți și militari.

Reacțiunea țăranilor a fost promptă și sângeroasă. Până la sfârșitul lui 1929 au avut loc circa 1.300 revolte în care s-au apărat cu înverșunare folosind furcile și topoarele. În acest an au fost arestați 1.178.000 țărani.

Stalin a anunțat la sfârșitul acestui an dispariția chiaburilor cu familii, cu tot ce aveau. Dar interpretarea era lăsată la discreția organelor locale ceea ce a dus la abuzuri și răzbunări. Până la sfârșitul anului 1930 se decretase colectivizarea totală a Caucazului și a terenurilor din regiunea Volga de mijloc, urmând în continuare a celorlalte regiuni agricole.

Colectivizarea mergea mână-n mână cu deportarea. Cei ce erau trimiși spre Marea Albă sau în Siberia li se confisca absolut totul, chiar și îmbrăcămintea și încălțăminte plecând «numai în cămașa și izmana spre locuri unde erau aruncați să muncească sub cerul liber, fără mâncare sau adăpost.

În anul 1930-1931 au fost deportați 1.800.000 de țărani, dintre ei murind sute de mii pe drum.

Accentul s-a pus în continuare asupra Ucrainei, grânarul Rusiei, unde s-au produs scene îngrozitoare prin foametea dirijată din ordinul lui Stalin pentru a pedepsi pe țărani.

Confruntarea era pe viață și pe moarte. Peste 14.000 de revolte, manifestări urmate de încăierări în care foloseau ca arme furca și toporul s-au soldat cu moartea, rănirea și bătaia a circa 1.500 de funcționari, dar și cu 800 revolte înăbușite în sânge, și unele sate arse.

Femeile au avut un rol important fiind folosite în prima linie a rezistenței în speranța că nu vor fi

supuse represiunii și în unele locuri comitete improvizate de țărani au luat în mână conducerea satelor pentru câteva ore sau cel mult câteva zile în alte locuri.

Țăranii au început să părăsească satele și să asalteze orașele pentru a găsi mâncare. Foametea a fost însoțită de tifos care a început să secere. La Harcov se înregistrau până la 250 morți pe zi. Pe ziduri apăruseră afișe ce anunțau: "A-ți mânca copilul este un act barbar". Se înregistraseră acte de canibalism. Morții erau găsiți fără ficat. Acesta era luat și făcut pateu ce se vindea pe piață.

Poliția politică cu ajutorul armatei făcuseră baraje și izgoneau țăranii din orașe. Aceștia la plecare își abandonau copiii pe care nu aveau cu ce să-i hrănească.

Intr-un an Harcovul a avut 120.000 de morți, iar Ucraina cel puțin 4 milioane.

Cincinalul cu politica de colectivizare a făcut peste 6 milioane de morți în afară de milioanele de deportați cu sutele de mii de morți în lagăre.

Politica de exterminare a continuat și după marea foamete. Intre 1934-1941 au fost deportați în Siberia circa 7.000.000 de oameni ce au plătit un tribut greu morții din cauza muncii forțate în condiții barbare.

Acest genocid s-a purtat de către Stalin împotriva tuturor, chiar și a celor ce-i fuseseră apropiați "tovarăși de drum."

A urmărit înlocuirea birocrăției civile și militare cu tineri formați după 1930 în spirit Stalinist.

În această fază, Nichita Hrușciov a arestat în Ucraina 106.000 dușmani ai regimului dintre care cea mai mare parte au fost executați. Din cei 200 membrii ai Comitetului Central Ucrainean au supraviețuit numai 3 (trei).

Aceste fapte de neimaginat pentru o minte omenească s-au petrecut la vecinul nostru de la răsărit de care ne despărțea Nistru de când ne știm în istorie, și pe care l-au mai trecut de 10 ori zadarnic, încercând să ne ocupe.

INTERESELE MARILOR PUTERI CALCĂ ÎN PICIOARE MORALA ȘI DREPTURILE LEGITIME ALE POPOARELOR

Pe 23 AUG 1939 doi călăi, Stalin și Hitler au abandonat cu perfidie uzanțele diplomatice în curs de desfășurare cu democrațiile occidentale și au împărțit Europa după bunul lor plac, împingând omenirea spre cel de al doilea război mondial.

Prin aceasta împărțire și România a fost jefuita furându-i-se teritorii și populație, marea majoritate fiind țăranii din Basarabia, și Bucovina. Cifrele sunt zguduitoare. La masacrele săvârșite înaintea intrării în vigoare a retragerii din 28 Iunie 1940 (în Chișinău, Bălți, Tighina, Orhei, Cetatea Albă și altele), se adaugă până la 13 Iunie 1941 un număr de 3470 familii, din care sute au fost omorâte pe plaiurile strămoșești, iar alte mii de la Sverdlovsk, până în străfundurile Siberiei. Numai după o săptămână s-au descoperit probele bestialității comuniste din Basarabia, în 1941.

Dacă acest genocid, prin răpire și deportare a unei populații în vederea exterminării se făcuse pe ascuns, în seara de 2 Aprilie 1944, ministrul de externe al URSS, Molotov, declara la radio Moscova că: "nu urmărește anexarea vreunei părți a teritoriului României sau schimbarea orânduirii de stat existente în România..."

Povestea noastră cu Rusia și armata rusească merge de mult și ea s-a bazat pe minciună, jaf și crime, victimele apropiate fiind țăranii și agoniseala lor.

După declarația solemnă din seara de 2 Aprilie 1944 a urmat realitatea crudă- impunerea unui regim de ocupație și aservire în județele Suceava, Rădăuți și Câmpulung Moldovenesc, în prima etapă. Imediat au schimbat funcționarii locului cu elemente străine ce nu cunoșteau nici limba și care au trecut la jafuri organizate sub pretextul rechizițiilor făcute din ordinul ocupantului.

Pe lângă măsurile administrative, țăranului bucovinean i s-a impus schimbarea cailor bătrâni și bolnavi din dotarea rusă cu cai sănătoși și bine întreținuți de gospodarii obcinelor. Aceasta scurt timp la început, după care s-a trecut la luarea cu forța, fără a mai achita contravaloarea.

După cercetările făcute de Cătălin HUȚU în arhivele prefecturilor din Bucovina reținem câteva date:

De la locuitorii județului Câmpulungului Moldovenesc, între Aprilie 1944 și Iunie 1945 au luat cu jafca un număr de 2.390 bovine, 1.462 capete cabaline, 11.621 capete ovine și 1.328 capete porcine;

Din județul Rădăuți, reclamațiile locuitorilor menționează ridicarea a 5.858 capete bovine, 1.536 capete cabaline, 16.887 ovine, 11.616 capete porcine și 1.155 de păsări. Valoarea animalelor

rechiziționate din județul Suceava se ridică la 54.025.019 lei, iar în dolari 21.610 la cursul 1944 Noiembrie.

Rușii treceau Nistrul și intrau în Europa însoțiți de minciuna, delațiune, abuzuri, teroare, crimă ... și cozi de topor.

Cine se opunea era socotit "fascist" și autohtonii erau etichetați de reacționari, bandiți și alte epitete înjositoare și amenințați cu moartea. Fapt concret, din Arhiva Prefecturii Rădăuți: "Cetățenei Ileana Ungureanu din Rădăuți, în ziua de 4 Mai 1944, soldații sovietici turmentați i-au luat calul din câmp. Unul din soldați vorbea românește, amenințând-o că o împușcă."



„Zidul plângerii” – unul dintre locurile de execuție a oponenților regimului sovietic.
Chișinău, 1940.



Victime ale terorii roșii.
Chișinău, 1940.

Victimă a asasinilor roșii, executată
cu mâinile legate. Chișinău, 1940.

După CARTEA MEMORIEI
Muzeul Național de Istorie a Moldovei